

ruttas temma due meest jahbutama, sest et ta omma nuttuga ei tahtnud naese kurvastust suuremaks kasvatada.

Nias istus temma pingile, melitas omma mõtted, teggi ja kirjutas sedda kallist, hinge jahbutawat waimoliko laulo, mis Maakele ümberpandud nende sõn-
nadega hakkas:

Mis waewas sinno süddant,
Mis ial nõuad ka,
Seli, kes on kõige Jõsand,
Kõik holeks anna sa;
Kes pilwed, taewa tuled,
Kõik hästi wallitseb,
Kül iggal ajal tunned,
Et so eest murretses!

Sa pead Jõsa uskma,
Sis kõi hästi kõi;
Ning Temma peale waatma,
So id siis korda läib.

Ei aita liad murred,
Ei maksa kurbduske,
Sest Jummal tahhab palwed,
Siis aitab heldeste!

Sa, armas Jõsa, tead,
Mis kahjuks tulles meil,
So lastele kõik sead,
Mis hea ning tarwis neil;
Mis sinna ette võttad,
Kõik teed sa wäggewast,
So mele pärrast tõttad
Kõik teha ussinast.

n. t. f.

Kirjutades sai temma wahvastatud ja Jummal kinnitas ueste temma lotust, — otsego meie hing allati nisuggust uut toito tarwitab; — ja olli laul walmis, siis läks temma tuppä tagasi naesele laulo etteluggema. Ja waa, ka naene unnuistas pea jälle omma kurba meest.